

INCZÉDY PÉTER

GYÉMÁNT MISÉRE...

Kedves Gyurka Bácsi!

Vác, 2003 január.5. Vasárnap.

Szeretnék csatlakozni gyémánt miséd köszöntőihez ezzel a néhány sorral, ezzel a rövid mesével, amit ebből az alkalomból próbáltam megfogalmazni, leírni.

A mese címe lehetne: A Szegényember és a Gazdagember meg a Jóisten.

Úgy kezdődne a mese, mint ahogyan minden rendes mese szokott kezdődni, hogy; hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, aki elindult szerencsét próbálni Hetedhétország Üveghegyén is túl, ott ahol már a kurtafarkú malac sem túr, mert minek is túrna, hiszen már mindent elloptak és eladtak az arrafelé élő törpikék.

- Hoppá! Ez nem jó! Ne minősítsük az arrafelé élőket! Majd úgy fejezem be a mondatot, hogy: az arrafelé élők. Törpikék minősítés nélkül. Persze mondhatnánk úgy is, hogy a befektetők, vagy brókerek, akiket már annyira vártak az arrafelé élők és akiktől sorsuk jobbra fordulását is remélték. Most pedig folytatom a mesét: Ide érkezett meg a Szegényember egy darab hamubasült pogácsájával a tarisznyájában és rengeteg jóhiszemű tervével a fejében.

- No ezzel a minősítéssel megint csak van egy kis baj, mert ő ugyan úgy gondolta, hogy jóhiszeműek a tervei, meg még sokan csatlakoztak is volna ezekhez a gondolatokhoz, de nem tudni mit gondoltak mások ezekről a tervekről. Módosítsuk tehát, hogy sok elgondolással, vagy vággyal a fejében toppant be abba a nagy globalizált, multinacionális, végül is tehát egynemzetiségűvé uniformizálódott piacgazdaságkontinensbe. Többet már nem beszélek bele a mesembe, folytatom: Mindenfelé, amerre csak szem elláthat hatalmas salakhegyek tornyosultak körülötte, beszükkítve az eget és a fellegeket. Körülnézett a Szegényember ebben a sivár szürke porsivatagban, amikor meglátta a Gazdagembert egy pénzkupac tetején ücsörögni egy lappal az ölében, amint talán éppen a profittermelés legújabb csalafinta programjain törte a fejét.

Innen pedig úgy folytatódhatna a mese, hogy megszólította a Szegényember a pénzkupacon csücsülő Gazdagembert, ugyan miért is nyomogatja olyan gondterhelten azokat a billentyűket azon a masinán az ölében. A gazdagember pedig meglátva a Szegényembert, fölényes leereszkedéssel és hirtelen kidüllesztett mellel, hozzá nagy magabiztossággal azt válaszolná, hogy ne zavarj, mert éppen az egeket hívom be, hogy egy fontos tárgyalást készíthessek elő a Mindenhatóval. Újabb férőhelyeket kell biztosítanom a Mennyeországában, de nem olyanoknak, mint amilyenek te látszol itt alattam. De nem ám! Nagy a fizetőképes kereslet a Mennyei-cellákra, de ahogy így elnézlek neked egy fityinged sincs abban a szakadt tarisznyádban ilyesmire. És akkor csodálkozva kérdezné a Szegényember: miért te nem vagy beszélő viszonyban az Istennel?

- Itt lehetne Jóistént is írni, de ugye már leszoktunk az ilyen individuális minősítésről, elég ha a címben, a mese címében igazodtunk címkével a mesei hangulathoz. Csak nem bírtam megállni ezt a picinyke kitérőt, ígérem most már igazán befejezem: Azzal, hogy ezután már csak a tanulságok lennének hátra a mesében, a jóról és a gonoszról, amiket mind mi határoztunk meg magunknak, a magunk érdekei szerint. A mesében mégsem ez történt, hanem csupán csak annyi, hogy a Szegényember, keresett egy jókora darab követ és leült rá. Nem szólt ő egy szót sem, csak kibontotta a tarisznyáját és falatozni kezdett a hamubasült pogácsájából. Előtte azonban még adott egy darabot belőle a Gazdagembernek is, mert az bizony nagyon megéhezett, és a pénzt hiába rágsálya, azt nem lehetett megenni. Mert az emészthetetlen anyagból készült arrafelé.

Kívánok Néked tőlem jobb tanítványokat a kételkedés áldásával és a megértés örömeivel, magamnak meg még sok - sok Naplót, hogy önző módon én is több lehessen belőlük, ebben a nagy egyre kevesebben!

Szeretettel és tisztelettel öllelek: